



## Gondolatok advent előtt

**N**ovember 27-én, az egyházi év kezdetén, megkezdődik az advent időszaka, amely várakozást jelent. Advent első vasárnapjával megkezdődnek a hajnalok lélekformáló hangulatú szentmiséi, a roráték.

Az Egyház ebben az időszakban két eseményre fókuszál:

1. Jézus első eljövételére, amely kétezer évvel ezelőtt történt
2. Elmélkedik a második eljövételének ígéretéről az idő teljességében, vagyis a világ végén.

Ne feledkezzünk meg azonban a két időpont közötti időszakról sem. Jézus nem hagy magunkra ebben az interregnumban, hiszen felajánlja segítségét: „Ha ugyan is ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.” (Mt 18,20)

De mit jelentett Krisztus korában ez a várakozás? Erre választ adnak példabeszédei: a hű szolga, „Akit ura háza népe fölé rendelt, hogy idejében enni adjon nekik. Boldog az a szolga, ha ura hazatérve ilyen munkában találja! Bizony mondom nektek, egész vagyona fölé rendeli”. (Mt 24,45–46)

Vagy: Pédabeszéd a tíz szűzről.

Mikor a vőlegény elé mentek, „Öt balga volt és öt okos. A balgák ugyan a lámpásukat elvitték, de olajat nem vittek bele. Az okosok lámpásukkal együtt

olajat is vittek korsójukban.” (Mt 2-4). De amikor kellett, csak az okosak juthattak be a menyegzőre, mert az ő lámpásaik világítottak.

Mit fejez ki e két példabeszéd? Azt hogy mindig készen kell lennünk, mert nem tudhatjuk, hogy mikor kell Isten ítélőszéke elé állnunk.

Higgyünk és reméljünk, szeressünk és virrasszunk. De egyet tudunk: Isten előbb szeretett minket. Megelőzött, alkotott, hívott, hogy gyermekei legyünk saját Fiának hasonlatosságára.

Ne tegyetek többé rosszat! Tanuljatok meg jól tenni: Keressétek az igazságot, segítsétek az elnyomottakat, szolgáltatok igazságot az árváknak, s védelmezzétek az özvegyet. Azt mondja az Úr: Ha olyanok volnának bűneitek, mint a skarlát, olyanok lesztek, mint a hó, és ha olyan bűnösök is, mint a bíbor, olyanok lesztek, mint a gyapjú.” (Iz 1,17–18)

Igen! Várakozunk és virrasztunk. Legyünk éberek, mert nem tudjuk, mikor érkezik a ház ura, milyen tevékenység közben talál.

De ki lehet a hazatérő Úr? Az éppen becsengető, segítséget kérő idős szomszéd néni, vagy szüleid, akiket régen nem kerestél föl, gyermeked, akinek mindent megadsz, de soha nincs idő elbeszélgetni vele, a folyton dolgozó házaspár, aki igyekszik sok pénzt keresni, de a házastársára már nem marad ideje.

Advent hozzásegíthet, hogy az elfoglaltság és a család tagjai közötti kapcsolat, a pénzkeresés és a szeretet valahol megtalálja a harmóniát, a lelki békét.

Ezért imádkozzunk a hajnali rorátékon, hogy méltón ünne-

pelhessünk-várva az Isteni Kisdedet, a szeretet jegyében.

Tölgyes József



Sőt! Isten túllép minden emberi lépésén, hiszen azt mondja a bűnbe tépett választott népének:

„Mosdjatok meg, s tisztuljatok meg. El a gonosz tetteitekkel színem elől!

## Zarándokút Makkosmáriára

A nagytétényi Száraz – Rudnyánszki kastély volt az október 8-i zarándokutunk első állomása. Emlékeztetett a tavaly megtekintett gödöllői kastélyra stílusjegyeit illetően. Amint vezetőnkől megtudtuk, története szinte megegyezik hazánk történelmével: éppen olyan viszontagságos sorsot tudhat a magáénak a 13. századtól kezdve. A török hódoltság idején a szultán birtokába került, a későbbi tulajdonosok rendbe hozták, kibővítették. Rudnyánszky József az 1770-es években főúri rezidenciává alakította, sajnos azonban 1904-ben kiégett, eredeti berendezéséből semmi sem maradt fenn.

A kastélymúzeumban rendezett bútorművészeti kiállítás az Iparművészeti Múzeum gyűjteményének legjelentősebb darabjait mutatja be. A magyar és külföldi bútorok legjelentősebb része 1914-ig került a múzeumba, 1945 után elsősorban a 18-19. századi gyűjtemény gyarapodott. Ekkor került az Iparművészeti Múzeum kezelésébe a kastély, amely megfelelő lehetőséget nyújt a helyigényes bútoranyag bemutatására.

A „Bútorművészet a gótikától a biedermeierig” című, 2000 tavaszán megnyitott kiállítás az európai bútorműves-

ségnek megközelítően 1440-től 1850-ig terjedő szakaszát mutatja be. A kastély 27 termében mintegy 300 bútor és bútoregyes látható. Az elrendezés a kastély architektúrájához igazodva kronológiai sorrendben követi az európai bútorok történetét, egyedi remekművekkel reprezentálva az egyes európai stíluskorokat, s ezáltal az iparművészet történetét. A kiállítást egyéb berendezési tárgyak: korabeli cserépkályhák, falikárpitok, szőnyegek, csillárok, festmények teszik teljesebbé.

A kiállítás megtekintése után a Budakeszin található Makkosmária kegyhelyre indultunk. Mivel a kegytemplomhoz vezető út a buszunk számára nem volt járható, egy kis gyalogos zarándoklatot is be kellett iktatnunk, ami igazán jól esett a kicsit csipősre fordult de napos őszi időben.

A búcsújáróhelyről megtudhattuk, hogy története a 18. századba nyúlik vissza. 1731-ben egy Traub János nevű legény a budakeszi határában fekvő szőlőke igyekezett. Egy útszéli tölgyfánál a szenvedő Krisztus arca jelent meg előtte. Traub később beteg lett. Csodás gyógyulása után egy Falconeri nevű olasz származású budai festőtől olajfestményt vásárolt,

mely a Gyermekeit tápláló Szűzanyát ábrázolta. A képet a tölgyfára függesztette. Hamarosan sokan kezdték látogatni ezt a helyet. Acsádi Ádám veszprémi püspök kivizsgálta az eseményeket és engedélyezte, hogy a szentképet nyilvános tiszteletben részesítsék. A zarándokok adományából kicsi kápolna épült a Máriakép fölé. Gondozására a közelben élő két remete vállalkozott. A fokozódó érdeklődés eredményezte, hogy az Óbudán működő Trinitárius szerzetesrend itt szép egytornyú templomot és egy kis kolostort épített. A Trinitárius Rend: „A Fogolykiváltó Szűzanya Szentháromságról nevezett Rendje” a török harcok idején egész Dél-Európában fogságba esett keresztények kiváltásán fáradozott. Pénzt gyűjtöttek erre a célra. A Rend története azonban mintegy kilencezer olyan szerzetesről is tud, aki saját magát cseréltette ki egy-egy hadifogolyért.

Koller Ignác veszprémi püspök 1768-ban szentelte fel a templomot tízezernél is több zarándok jelenlétében: A templomban elhelyezték a tölgyfa törzsét és a kegyképet. Rövid időn belül 50 csodálatos gyógyulás és imameghallgatás történt itt a Szent Szűz közbenjárására.

A kegytemplomban ez idő szerint is a „foglyokért” imádkozunk a Fogolykiváltó Szűzanyához. A kábítószeresekért, alkoholistákért, a testiség-, a szerencsejátékok- és minden más káros szenvedélyek rabjaiért. Azokért is, akik szenvednek miattuk; akik felszabadításukért fáradoznak; a fiatalokért is, hogy bölcsen, erős akarattal kerüljék a szenvedélyek csapdait. Imádkozunk rendszeresen otthonunkban, templomunkban is ezekre a szándékokra!

A mi kis zarándokcsapatunk litániát mondott a kegytemplomban a Szűzanya tiszteletére.

Utunk harmadik állomásaként a Szent Gellért Sziklatemplomhoz érkeztünk. Itt egy házigazda pálos szerzetes ismertetett meg bennünket a templom történetével: A sziklatemplom a szülőföldjére hazatelepülő egyetlen magyar alapítású férfi szerzetesrend, a pálosok számára készült.



Építését 1931 tavaszára fejezték be. Két részből áll: A felső, ősi barlangból (Szent Iván-barlang, majd utóbb Lourdes-i Barlang) és egy alsó, a hegy belsejében elhelyezkedő, mesterségesen kialakított sziklaüreg rendszerből. 1939-től lengyel menekültek ezrei érkeztek Magyarországra, akik nagy számban látogatták a Sziklakolostort. 1950-ben a kommunista rendszer eltörölte a szerzetesrendeket Magyarországon. 1951 húsvéthétfőjén az Államvédelmi Hatóság betört a sziklatemplomba, és begyűjtötte a pálosokat. A sziklatemplom is elpusztult. A Magyar Pálos Rend a kommunista rendszerek összeomlásakor 1989. augusztus 27-én a templomot és a kolostort újra megnyitotta. A sziklatemplomban őrzik a pálosok egyik legértékesebb ereklyéjét: Remete Szent Pál lábszárcsontját. A templom oltára a pécsi Zsolnai-gyárban készült remekmű.

A Lengyel–Magyar Baráti Társaság 1994 május 15-én, a pálosok hazatelepülésének 60. évfordulójára a Czeszochowai Fekete Madonna kegyképeinek másolatát ajándékozta a templomnak.

A sziklatemplom történetének meg-



hallgatása után rózsafüzér imádsághoz csatlakozhattunk, majd részt vettünk a pálosok búcsúi szentmiséjén és szentsegítmádáson is. Elmondhatjuk, hogy igazán gazdag lelki programban vehettünk részt, amely kiegészült a Dezső atya által vezetett imákkal és elmélkedésekkel a buszon.

Valóban megújult lélekkel, feltöltözve indulhattunk hazafelé, hogy a mindennapok rohanásából néhány órára kiszakadva, megújultan folytassa mindenki küldetése teljesítését.

szöveg és fotó: Demény Anna

## Emlékezés Gyula atyára

Nehéz elhinni, hogy már két éve távozott el tőlünk a mennyei Atya

hívására. Ismét eljött az idő, hogy Cell-dömölkön szentmise keretében meg-

emlékezzünk róla, és hálát adjunk az Úrnak, hogy tizenöt évig szolgálta egyházunkat.

Amint Dezső atya elmondta, Gyula atya a mi üdvösségünkért dolgozott, küzdött. Meg kell köszönnünk az áldozatvállalását, a sok lemondást a mi érdekünkben.

Az evangéliumi szakaszra utalva felhívta a figyelmünket, milyen fontos az, hogy higgyünk a feltámadásban. Mária és Márta siratják Lázárt, de tudomásul kell vennünk, hogy ki kell lépnünk ebből az életből egyszer, hogy majd Istennel találkozhatunk, és reményeink szerint, földi szeretteinkkel is.

Hálát adtuk Istennek Gyula atya életéért, és kértük a Szűzanyát, védelmezzon és pártfogoljon minket, a zarándokokat. A temetőben elhelyeztük koszorúnkat tiszteletünk és szeretetünk jeléül.

Szöveg és kép: Demény Anna



## Nem csak gyerekeknek

### Kedves Gyerekek!

Őszutói írásomnak a Kései sirató címet is adhattam volna. Ilyenkor novemberben benépesülnek a temetők, mindenki a halottaira gondol, ilyenkor – ha mégoly szép koszorúk, színes csokrok, fénylő mécsesek között is – de mindnyájan szembesülünk az élet végességével. Lelkünk mélyén nemcsak elhunyt rokonainkat, barátainkat, de az eltűnt éveket, a múltó életet is siratjuk. Legalábbis mi felnőttek biztosan. Ti talán nem gondoltok még ilyesmire. Jól emlékszem én is a gyermekkor derűs tudatlanságára, a „velem, velünk ez nem történhet meg soha” biztonságos érzésére.

„Jaj, a gyerekkor mily tündéri kor volt: egy ködbe olvadt álom és való, ha hullt a hó az égből, porcukor volt, s a porcukor az abroszon a hó.” – írja Kosztolányi Dezső. Aztán egyszer csak elmúlik ez a naiv nyugalom, elolvad a porcukor, el az első hó is, s amikor minden évben egyre több koszorút kell kötni és egyre több mécseset kell gyújtani, akkor az ember megérti, hogy ő sem kivétel, az ő élete is, a szeretteié is véges. Megérti, egyre jobban tudja már a leckét a porcukros égbolt alól kinőtt felnőtt ember – de igazán sosem hiszi el. S amikor meglegyinti a halál fuvalata: amikor a közelében, épp mellette kaszál, akkor újra és újra megrendülten, kétségbeesetten csodálkozik.

Így jártam én is pár hete. Általános iskolai osztálytalálkozót szerveztem, hónapokat töltöttem a régi társak felkutatásával. Volt, akiről már 25 éve nem hallottunk, nem volt könnyű a dolgom. A végén mégis mindenki előkerült, mindenkiről megtudtam valamit, hol él, mit csinál, mindenkivel váltottam néhány szót. Csak egy fiút nem találtam. Boszszantott nagyon a kudarc: visszahozta a meghívót a posta, nem volt már jó a régi telefonszám, kerestük mindenhol, kérdeztük mindenkitől, de csak nem került elő. Végül aztán mégis, a legutolsó pillanatban. Az édesanyja vette fel a

telefonot, s mikor bizonytalan, tétova kérdéssemre, hogy vajon nem ismeri-e ezt az osztálytársunkat, azt felelte: „Volt egy ilyen nevű fiam”, akkor nem porcukor hullt az égből, hanem hó borította be a lelkem, egész hóvihar kerekedett benne. Tudtam már, hogy nem jelentjük többé tisztelettel, hogy „nem hiányzik senki”. Alig voltam képes felfogni a szavak értelmét, hogy „hat éve már, hogy nincs köztünk, a templomban van elhelyezve az urnája, mert annyit segített a felújításkor”. Ez a fiú úgy bukott le hozzánk, talán hetedikben. Nem volt jó híre az iskolában, rosszul tanult, verekedősnek tartották. Idősebb volt nálunk, magas, erős, már a bajsza is kiserkent akkoriban. Nem csoda hát, ha eleinte gyanakodva figyeltük, és tartottunk tőle. Aztán szép lassan megszélidült, helyet talált, befért közénk. Mivel nagyobb volt és mindnyájunknál idősebb is, titkon tisztelni kezdtük, kicsit felnéztünk rá. Ő meg egyszerűségével, jó szívével hamarosan barátokra lelt, magára talált. Magára és József Attilára, merthogy ő lett a kedvenc költője az utolsó évben. Sosem felejttem el azt az irodalom órát, amikor kint állt az egész osztály előtt, és a Kései siratót szavalta. Szemét lehunyta, hangja betöltötte a váratlanul elcsendesült termet. Lélegzetvisszafojtva hallgattuk, éreztük, csoda történt. Hallottam én azóta Kései siratót szavalni jeles tanulókat, tehetséges középiskolásokat, híres színészeket, előadóművészeket is, de ez az egy szavalat mindnél emlékezetesebb maradt számomra. A Kései sirató nem általános iskolai tananyag, nem gyerekeknek való. Azt a szívet tépő fájdalmat, ahogy az édesanya elvesztéséről ír a költő, nem értheti még a zsenge lélek. Ez a fiú mégis megérezte, megértette, miről szól. S aztán átélnie, megélnie mindezt a kint nem kellett mégsem – nem neki kellett siratnia az édesanyját, az élet másképp alakult...

Hogy miért meséltem el nektek mindent éppen most? Egyrészt azért, mert megrázott, hogy elment közülünk valaki immár hat éve, és még csak nem is tud-

tunk róla. Senki a régi csapatból – észre se vettük. Vajon figyelünk-e egymásra itt a földi életünkben, átéljük-e vagy csak túléljük egyik napot a másik után, megéljük-e vagy csak leéljük az életet? Ahogy körülnézek egyre jobban zavar, hogy már a Halottak napja is csak üzlet. Október végén, novemberben nagy a forgalom a piacokon, teherautónyi koszorú fogy el naponta egy-egy árusnál, a virágüzletekben felmegy a krizantém ára, a nagyáruházak akciós áron kínálják a mécseseket mindenféle színben és minőségben. Mindenszentek környékén felboldogulnak a temetők, boldogboldogtalan útnak ered akár az ország másik végébe is. Forgalmi dugók alakulnak ki, temetői járatokat, mentesítő buszokat indítanak. Utazunk, vásárolunk, sürgünk-forgunk, szaladgálunk, rengeteg pénzt költünk, hogy lerójuk tiszteletünket halottaink sírjánál. De vajon tudjuk-e, hogy miért indultunk útnak koszorúkkal, gyertyákkal megrakottan? Vajon visszük-e szívünkben évről-évre tovább a rokonainkról, barátainkról őrzött szép emlékeket is? Vajon a sírok fölött állva tudjuk-e még valóban, ki is volt a benne pihenő, mit őriz róla a családi emlékezet, vagy csak letudjuk egy koszorúval a látogatást? Leporoljuk-e az ódon családi legendákat, átmentünk-e valamit a ránk hagyományozott szellemi, lelki, erkölcsi örökségből, elmondunk-e egy imát, fohászt a kedves halott lelki üdvéért, vagy csak a sírokat takarítjuk szorgalmasan?

Másrészt azért meséltem el, mert ez a fiú mindössze harmincöt évet élt. Az ő sorsa, értelmetlen, váratlan és tragikus halála arra figyelmeztet, hogy nem tudhatjuk, meddig tart az utunk. De az már rajtunk áll, hogy milyen felkészülten érünk a végére. Időben érdemes elgondolkodni, lesz-e, marad-e a mi sorsunkból is egy-egy megörökítésre méltó pillanat! Méltó-e egy-egy szavunk, cselekedetünk barátaink, ismerőseink, családtagjaink, vagy jövődőt utódaink emlékezetére? Nem nagy, tudományos felfedezésekre, világrekordokra és szen-

zációs eredményekre gondolok. A mi osztálytársunk sem katedrális tervezett – egyszerű kőműves volt, aki sokat és önzetlenül segített a templomuk felújításában. Nem országos hírvű költő volt – csak hittel, szívvel-lélekkel, átéléssel adott elő egy verset. Elég lehet egy kedves mosoly, egy bátorító kézszorítás, néhány vidám csíny, megértő szavak – és máris nyomot hagytunk magunk után ezen a földön.

S végül persze azért is írtam meg mindezt, mert igencsak ősziestre for-

dult az idő, lombjaikat hullajtják a fák, sötétek már a hajnalok, lassan búcsúzni készül ez az év is.

„Száll-száll a lelkem kergetőzve  
a mustszagú, világos őszbe,  
mint szélbe csörgő papiros,  
fölötte a halál és élet  
a sárga és piros.” – írja Kosztolányi.

November van, Halottak napja, ilyenkor én is az elmúlásról, életről és halálról gondolkodom. S ez bizony egy kései sirató...

Péti Mária

## Legyetek tüzes lelkűek!

A veszprémi Regina Mundi Egyházközség elszánt karizmatikus hívei - Csermely András szervezésében - Október 15-én, Nagy Szent Teréz napján, busszal indultak a huszadik alkalommal megrendezésre kerülő Magyar Katolikus Karizmatikus Megújulás országos találkozójára. Álmos kis csapatunkhoz Imrefy Mór atya vezetésével zirciek és Halmágyi Zoltán atya vezetésével Ösküről csatlakoztak. Így 32-en utaztunk Budapestre. Az úton Mór atya irányításával imával és dicsőítéssel készítettük lelkünket az eseményre. „Legyetek tüzes lelkűek!” (Róm 12,11) mottóval az imádság köré szerveződött a rendezvény. A nap előadója a német Johannes Hartl, a 18 főállású közbenjárót foglalkoztató, augsburgi székhelyű Imádság Háza létrehozója volt. Gyakorlatias hozzáállással

buzdította a több ezres hallgatóságot a kitartó hitvalló életre. Az imádság életet hoz nekünk, és környezetünknek, mert Isten velünk akar lenni.

Legyünk mi is vele! – szölte a tanítás.

A 16 órakor kezdődő szentmise főcelebránsa: Székely János esztergom-budapesti segédpüspök volt. A régi ismerősökkel, lelkigyakorlatozó társakkal, imacsoporttagokkal való találkozás öröme kísérte megfáradt csapatunkat haza. Szívünkben és ajkunkon zengett a dal: „Ez a hús vér templom, csak néked épült, neked ég a tűz bent oltárainál. Ez a hús vér templom csak téged dicsér, szívem minden húrja, csak rólad muzsikál. Nekem nincs más rajtad kívül Jézus, életem forrása vagy. Kézzeled-lábal, szívvel-szájjal dicsérlek Uram!”

LPS

## Ismét játszóház!

Immáron 6. éve hívunk minden kedves érdeklődőt játszóházi foglalkozásokra, ahol tartalmasan töltheti kicsi és nagy a szombat délutánját. Ezen alkalommal a Regina Mundi-templomban szombatonként, 17:00-kor kezdődő ovismiséhez kapcsolódunk.

Hogy hogyan tegyük minél hamarabb gyakorló kereszténnyé a gyerekeket, arra nagyon jó példa és kezdeményezés az ovismise. Minden tekintetben alkalmazkodik a gyerekek életkori sajátosságaihoz. A szentbeszéd alatt az apróságok csillogó szemekkel figyelnek párnájukon kuporogva.

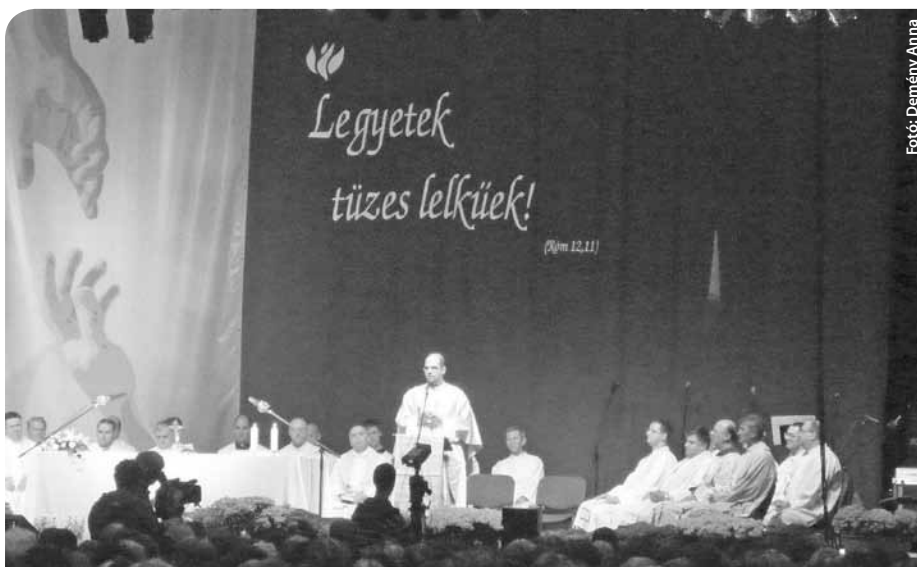
A misét követően a Szilágyi iskola kis épületében játszóházba invitáljuk a gyerekeket, ahol külön foglalkozunk az iskolába készülőkkel és az aprókkal is.

Míg a gyerekek „alkotnak”, addig a szülők meleg tea mellett beszélgetnek, új barátságok köttetnek. Pedig napjainkban azt mondják, hogy nincs ilyenre szükség, mindenki magának él. De mégsem tagadhatjuk le, hogy jól esik a törődés, a figyelmesség, ráadásul tartalmasan tölt el az egész család pár órát.

A játszóházi foglalkozások témájukban kapcsolódnak az aktuális ünnepekhez, népszokásokhoz: változatos technikákkal készíthetnek ablakdíszet, képeslapot, vásárfiát, termésbábót, csuhéangyalkát, farsangi álarcot és sok-sok érdekes dolgot.

A legfontosabb napjainkban a személyes törődés, a rohanó világban az odafigyelés, hogy meg tudjuk hallgatni egymást. Ezeket a meleg pillanatokat szeretnénk megosztani a hozzánk látogatókkal, ahol mintha megállt volna az idő: önfeledten lehet énekelni, alkotni, odafigyelni egymásra, jó szót szólni. Ritka ez a mai világban, de mégis létezik. Bízom benne, még sokáig így lesz.

Barabás Andrea



## Élő rózsafüzér Veszprémért



Fotó: Léner Balázs

**O**któber 8-án, szombaton első alkalommal tartottak Élő rózsafüzér zarándoklatot Veszprémben Veszprémért. A zarándoklat célja volt imádkozni Veszprémért, az itt lakókért, legyenek azok hívők, avagy hitetlenek, ezzel is hozzájárulni, hogy Magyarország (újra) keresztény ország, Mária országa legyen. A rendezvény tervét az érsek atya és a veszprémi plébános atyák is örömmel, segítőkészséggel fogadták.

Az időpont kiválasztása nem véletlen, október 7-én Rózsafüzér Királynőjét, 8-án pedig a Magyarok Nagyasszonyát ünnepli egyházunk.

A zarándoklat a bazilikában, Veszprém lelki központjában kezdődött reggel 8 órakor szentmisével és zarándokládással, mellyel Nagy Károly atya, a bazilika plébánosa indította útra a résztvevőket.

A zarándoklat érintette Veszprém templomait, a Szent László-templomot, a Regina Mundit, a Károly-templomot, a Magyarok Nagyasszonya-templomot, a Szent Margit-templomot. Amint a rózsafüzér is zárt láncot alkot, végül a bazilikában fejeződött be, ahol Márfi

Gyula érsek atya ünnepi szentmisével zárta a zarándoklatot.

A zarándokkeresztet felváltva vitték az arra vállalkozók. Zászlókkal is felszerelkeztünk, pápai zászlót, magyar zászlót és Mária-zászlókat lengetett a szél, melyeket főleg a gyerekek vittek nagy örömmel.

Útközben a rózsafüzért imádkoztuk, a tizedek után Mária-énekeket énekelünk. Az érintett templomokban tárt kapukkal és égő gyertyákkal fogadtak bennünket. A Szent Margit-templomhoz érve még a harang is megkondult üdvözlésünkre. Szerenka Miklós plébános atya kedves, buzdító szavakkal fogadott, majd áldással bocsátott további utunkra.

A szervezők nagy öröme a zarándoklaton sokkal többen vettek részt, mint amire számítottak. A fénymásolt énekes füzet kevésnek bizonyult. Kis-lányok osztogattak rózsafüzér titkokat tartalmazó (Mária Rádiós) szentképeket, hogy az is részt vehessen a közös imában, aki nem tudja fejből a titkokat.

Az első szakasz a László-templomig 'kísérleti' szakasznak bizonyult. Meg

kellett találnunk a megfelelő tempót, hogy senki ne maradjon le, egy tömbben haladjunk, szépen szóljon az imádság és az ének. Ez a további szakaszokon egyre jobban sikerült. A létszám változó volt; egyesek lemaradtak, mások később csatlakoztak kis csoportunkhoz. Egyes járókelők csodálkozva, értetlenül, mások közömbösen néztek ránk.

Majdnem minden korosztály képviseltette magát, a legfiatalabb zarándok karon ülő baba, a legidősebb egy 85 éves bácsi volt, aki hősiiesen megküzdött az Ostromlépcsővel is. A közép- és főiskolások, egyetemisták hiányoztak. Ez jelzés a szervezők felé, jövőre ezen a téren erősíteni kell a reklámot.

Mária vigyázott ránk, jó időnk volt, az eső csak délután kezdett esni, még a nap is kisütött egy darabon.

Kicsit fáradtan, de lélekben feltöltődve mentünk haza. Szép napunk volt! Reméljük, ez a kezdeményezés hagyományt teremt Veszprémben, és ezután minden évben élő rózsafüzér zarándoklattal köszöntjük a Szűzanyát Rózsafüzér Királynője ünnepén!

LPS

## Imádság

Maradj velünk, Urunk, mert alkonyodik, és közeleg az este!

Maradj velünk és egész egyházzal! Maradj velünk a nap alkonyán, az élet alkonyán, a világ alkonyán is!

Maradj velünk kegyelmeddel és jósgoddal, szentségeddel, vigasztalásoddal és áldásoddal!

Maradj velünk, amikor ránk ereszkedik a bánat és szorongás éje, amikor ránk zuhan a kétség és kísértés sötétje s a keserű halál komor éjszakája!

Maradj velünk, mindannyiunkkal, akik tebened hisznek, az idők végétéig.

## Nyitott tenyérrel nevelni

A keresztény értelmiségiek veszprémi szervezetében október 19-én Borián Tibor piarista tartott előadást a katolikus nevelés mai kérdéseiről a Padányi Katolikus Gyakorlóiskolában, amelynek 1998 és 2006 között igazgatója volt.

Előadásában Borián Tibor a manapság félresiklott pedagógia válságtüneteiről szólt, és az ezzel kapcsolatos feladatokat vázolta fel. Szomorúan tapasztaljuk, hogy a világ egyre inkább neveletlen – mondta bevezetőjében. A nevelés szinte teljesen eltűnt, hiányzik iskoláinkból, családjainkból, a társadalomból, az élet minden területéről. Egyre kevésbé tapasztalható az régi rend, melyben a nemzedékek átvették az idősebbektől a tapasztalatokat.

A keresztény nevelés a II–III. században az életszentségre való felkészülést állította a figyelem középpontjába, az emberi kultúrával és műveltséggel együtt. A kereszténység egy új emberkép gazdagságát hozta el, megmutatja, mit jelent Isten gyermekének lenni és Isten gyermekével foglalkozni, mit jelent új célt adni az embernek, s az üdvösségre nevelni, illetve mit jelent keresztény módon nevelni, a szeretetre helyezve a hangsúlyt – emelte ki a piarista lelkipásztor.

A pedagógia liberalizálódása már a felvilágosodás idején megkezdődött, s a különböző ideológiák között őrlődve a XX. századra az értékválság állapotába került. Ez az egyik oka annak, hogy előtérbe került az individualizmus eszméje a társadalomban, szemben a közösséggel, amelyet a szubjektív életszemlélet és a kritika, valamint a virtuális élet felé való eltolódás csak erősített – hangzott el Borián Tibor előadásában. A XXI. században tovább mélyül a pedagógia válsága a pedagógiai relativizmussal kiegészülve, amely kiiktatja a nevelésből a normákat. Manapság az iskolák többségében a tanár leadja a tananyagot, gyakran ezt is pusztán technikai eszközökkel teszi, illetve arra ösztönzi a gyermeket, hogy az interneten szerezz

meg a szükséges információkat egy-egy témához. Mióta az iskolák elsődleges célja az ismeretek átadása – elsősorban gazdasági, hasznossági szempontból – azóta az emberi személy háttérbe szorul. Ezt erősíti a versenyszellem: nem az a fontos, hogy becsületes, gondolkodó-e a gyermek, csak az eredményei érdekesek, kizárólag azok minősítik.

E válsághelyzetben, e pedagógiai sötétségben a keresztény pedagógusokra hárul, hogy fényt gyűjtsanak a szeretet pedagógiájával, amelynek súlypontja a nevelés. Az a fajta nevelés, amely a nyitott tenyér pedagógiája: a gyermeket megtartja, figyelmével kíséri, segíti kibontakozni, de nyitva hagyja az utat számára, ha már elég érett, felkészült a kiröppenésre. Ez nehéz feladat, mert szemben az árral kell megvalósítani, azokat az értékeket vállalva, amelyeket a világ manapság idejétmúltak mond és elvet. Pedig az a válság, amelybe most került a világ, nem átmeneti, hanem permanens az elemzők szerint; az egész termelési, társadalmi rend alapvető válsága, amely abból fakad, hogy az ember személyisége, erkölcsi lénye megromlott. Lehet, hogy átmenetileg ki tudunk jutni e válságból gazdaságilag, de tartósan nem, csak egy más embertípusnak ki-nevelésével – hangsúlyozta az előadó. Hozzátette: ezért nagy feladat hárul a keresztény pedagógiára, melynek alapja az istengyermekség, amelyet születésünk kaptunk, amelyet a családban, az iskolában fejlesztenünk kell, hogy kiteljesedhessen, olyanná válhasson, amelyhez a Teremtő kellő adottságokat adott az embernek.

Az előadás utáni hozzászólások között felmerült többek között, hogy ma nincs olyan főiskola, egyetem, ahol a szakmai tanítási ismereteken túl a neveléssel pszichológiai, szociológiai megközelítésben is szerveznének továbbképzést a hallgatóknak. Márfi Gyula érsek felvette, hogy amikor egy iskolában a nevelés elmarad, az oktatás is egyoldalúvá válik, nem nyújt már a gyerekeknek általános műveltséget. Manapság olyan



intelligensnek mondott egyetemistákkal találkozhatunk, akiknek már nincsenek elemi történelmi, irodalmi ismereteik. A főpásztor elmondta: nemrég az egyházmegye minden iskolájába levelet írt, kérve az intézményeket, hogy a hitoktatókat ne riválisnak, ne ellenségnek tekintsék, hanem partnernek, testvérnek, akik együttműködnek velük a fiatalok „egészséges” nevelésében.

Toldi Éva  
Magyar Kurír

## Imádság

Ó, Uram, nem merem már ígérni, hogy megjobbitom életemet! Ha te nem segítesz, csak rosszat tudok tenni. Ha nem segítesz, még szeretni sem tudlak. Magamban semmit sem bízom, Jézusom. Bizalmatlan vagyok önmagam iránt, benned azonban bízom!

Néri Szent Fülöp

## BESZÉLGETÉS BARÁTAINKKAL

Az Érseki Hittudományi Főiskola  
Beszélgetés barátainkkal  
sorozatában

2011. november 9-én szerdán  
18.00 órakor

**Teremtett világunk szeretete  
Thomas Merton spirituális  
öröksége** címmel

Amerikából érkezett vendégünk  
tart előadást:

**Dr. Monica Weis SSJ**

Szent József rendi nővér.

Az előadáson tolmácsként

közreműködik:

Babóczkyné dr. Szőke Edit  
katekéta.

## JÁTSZÓHÁZ A SZILÁGYIBAN!

Szeretettel hívjuk az iskolába  
készülő óvodásokat szüleikkel,  
testvéreikkel a Szilágyi iskolában  
tartandó játszóházba.



Első találkozás:

2011. november 12., a 17.00-kor  
kezdődő ovismisét követően.

Téma: Márton-napi vígasságok.

Második találkozás:

2011. december 3.

Téma: Mikulás-várás

Kézműves-foglalkozás, játék,  
jó hangulat várja a kedves  
érdeklődőket!

## IMÁDKOZZUNK ÉRTÜK...!

**...mert az örök hazába költöztek:**  
*Kis-Herczeghné Kupcsik Ibolya Er-*  
*zsébet (76 éves) szeptember 22-én,*  
*Horváth Zoltán Gyula (67 éves) szeptem-*  
*ber 30-án*

## LELKISÉGI FOGLALKOZÁSOK

**Középiskolások hittanórája:** hét-  
fő délután 3 órakor a templom  
hittantermében.

**Felnőttkatekézis:** minden hétfőn  
délután 5-kor a közösségi házban.

**Bibliaóra:** minden szerdán az esti  
mise után a plébánia közösségi  
házában.

**Ministránsgoglalkozás:** minden  
második szerdán délután 5 órakor  
a templomi hittanteremben.

## Regina Krónika

A Regina Mundi Plébánia ingyenes lapja  
A kiadó neve: Regina Mundi Plébánia

Vezetője: László Dezső atya

8200 Veszprém, Dózsa György út 9.

Telefon: 88/327-609

Szerkesztők: Demény Anna,  
Kreschka Miklós

KÖH nyilvántartási szám: 163/0179/2007.

Lapzárta: minden hónap 20-án

## KÉSZÜLJÜNK A SZENTMISÉRE

	Olvasmány	Szentlecke	Evangélium
nov. 13.	Péld 31,10-13.19-20.30-31	1Tessz 5,1-6	Mt 25,14-30
nov. 20.	Ez 34,11-12.15-17;	1Kor 15,20-26.28	Mt 25,31-46
nov. 27.	Iz 63,16b-17.19b; 64,2b-7	1Kor 1,3-9	Mk 13,33-37
dec. 4.	Iz 40,1-5.9-11	2Pét 3,8-14	Mk 1,1-8

## Hírek és események

**Az imaapostolság szándékai novemberre:**

**Általános:** Hogy a keleti katolikus egyházak tiszteletre méltó hagyományukat úgy ismerjék el és becsüljék, mint az egész Egyházat megillető lelki gazdagságot.

**Missziós:** Hogy az afrikai világrész Krisztusban megtalálja az erőt ahhoz, hogy megvalósítsa a kiengesztelődésben és igazságosságban való előrehaladást, amelyet az afrikai püspökök második szinódusa megjelölt.

November 5. **Szent Imre hercegnek**, a magyar fiúifjúság védőszentjének az ünnepe.

November 6-án 17 órakor **egyházi kórusok hangversenye** lesz **Szent Cecília tiszteletére a Szent Margit-templomban.**

November 9-én a **Lateráni bazilika fel-**

**szentelését** ünnepeljük. Ez a templom a pápák címtemploma, felszentelésének megünneplésével kifejezzük közösségünket a pápával.

November 11-én **Tours-i Szent Márton** ünnepe, aki sokat fáradozott a papság műveltségének emeléséért és a szegényekért.

November 19. **Árpád-házi Szent Erzsébet** ünnepe, aki a felebaráti szeretet nagy szentje. Ünnepehez kapcsolódóan a következő vasárnapon, 20-án tartjuk a **Karitás javára történő szokásos országos templomi gyűjtést.**

November 20. az utolsó évközi vasárnap, **Krisztust, a Mindenség Királyát** ünnepeljük. A délelőtt 11 órai szentmisét követően imádkozzuk el a Jézus Szíve litániát a felajánló imával.

November 22. **Szent Ceciliának**, az egyházi zene védőszentjének az emléknapja.

November 27-én du. 3 órakor tartja az **egyházközségi képviselő-testület** a soron következő rendes gyűlését.

November 27-én kezdődik az **új egyházi év** advent 1. vasárnapjával. „B” liturgikus év lesz, ami azt jelenti, hogy a vasárnapi evangéliumi szakaszokat általában Szent Márktól olvassuk.

November 30-án **Szent András apostol** ünnepe.

Advent folyamán minden hétköznap **hajnali szentmisét** mondunk reggel 6 órakor. A szokásos reggel 7 órai szentmisék elmaradnak.